

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — IE ECONOMPOLITICA — FINANȚE

Director: DIMITRIE ALEXANDRESCO

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Inalta Curte de Casație

Redactor-proprietar: I. S. CODREANULicențiat în Drept și științe de Stat
Avocat**ABONAMENTUL**

Pe an, în România, cu Tabla. . . 45 lei;

6 luni 20 "

3 luni 10 "

Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

**Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet**

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația

București, CALEA RAHOVEI

Lângă Palatul Justiției

TELEFON № 16/98**S U M A R**

— In preajma reformei electorale, Anomalii constituționale, de d-l Virgiliu M. Gabrielescu, magistrat.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:— Casație s. I: *Iosif Kunst* cu *Vasile Rădulescu* (Obligațiunea care are de scop să ajute pe soți la susținerea sarcinilor căsătoriei este o donațiune cu titlu de dotă și deci nu se poate face decât în formă autentică și în condițiunile de solemnitate cerute de lege);— Casație s. II: *Societatea Astra-Română* cu *S. L. Cornea* (In materie de consolidare de concesiuni petrolifere, contestația este admisibilă în cazul când doi concesionari au obținut consolidarea asupra aceluiași teren prin hotărâri definitive și executate);— Trib. Dolj s. II: *Dr. Florian* cu *S. Georgescu* (Acțiunile intentate după expirarea contractelor de închiriere numai pentru daunele provenite din degradările imobilelor închiriate, nu se pot face după legea proprietarilor, ci după dreptul comun), cu o **Notă** de d-l Dem. D. Stoianescu, avocat.**JURISPRUDENȚA STRĂINĂ:**— Tribunalul imperiului german: Donațiunile cu pricină de moarte pot fi confirmate de către moștenitorii dăruitorului, cu o **Observație** de d-l profesor D. Alexandresco.**Rezumatele Jurisprudenței Curții noastre de Casație**— *Curtea de casație secțiuni-unițe*: Recurs în anulațiune.—Cazul când Ministrul justiției prin procurorul general al Curții de casație are dreptul să denunțe Curții de casație, pentru a fi anulată orice hotărâre și orice act, prin care judecătorii și-ar fi însușit atribuțiuni peste competența lor.— *Curtea de casație s. II: No. 1*: Legea proprietarilor.—Proces intentat pe cale ordinară.—Carte de judecată.—Atacarea ei cu apel.—Termenul de 15 zile dela pronunțare.—Art. 21 legea proprietarilor; **No. 2**: Calomnie prin presă.—Lipsă de prejudiciu material.—Existența delictului; **No. 3**: Recurs penal.—Hotărâre dată asupra unei contestații la executarea mandatului de arestare.—Indeplinirea cerințelor art. 422 pr. penală.— *Curtea de casație s. III: No. 1*: Pensie — Dreptul văduvelor și orfanilor.—Stabilirea acestui drept din ziua morții soțului.—Condiția de a fi făcut cer rea în timp de un an.—Dacă și actele justificative trebuiesc depuse în acest termen.—Art. 281. pensiilor și 83 din regulamentul; **No. 3**: Patență.—Bancă.—Inlocuirea taxei fixe prin 5% asupra beneficiului net.—Bancă de curând înființată.—Dacă poate beneficia de această favoare.**IN PREAJMA REFORMEI ELECTORALE****ANOMALII CONSTITUȚIONALE****II**

In unul din numerele precedente ale *Curierului Judiciar*¹⁾, am arătat o parte din anomaliile ce le prezintă Constituțiunea noastră cu privire la regimul nostru reprezentativ.

In acel articol am văzut că titrații cu domiciliul în comunele rurale, dacă nu posed un venit funciar rural, numai din pământ, dela 300 lei in sus, sunt înlăturați dintre alegătorii direcți și confundați ca atare în masa indirectilor cu toată știința lor de carte!

Prin urmare, legiuitorul constituant cere în mod imperios și indispensabil pentru alegătorul direct să poseadă pământ, necotind cu desăvârșire știința de carte.

In rândurile ce urmează vom vorbi despre altă anomalie, care pune în evidență încă o nedreptate ce se face unei mari părți din cetățenii acestei țări.

Intr-adevăr, art. 61 din Constituțiune spune următoarele cu privire la alegătorii direcți:

«Alegătorii acestui colegiu, cari au venit funciar rural de 300 lei in sus și cari știu ceti și scrie, pot să voteze după voința lor, sau direct pe deputat la orașul de reședință, sau indirect pe delegat în comunele lor, împreună cu alegătorii fără știința de carte și cari au un venit cerut».

Intre imobilele supuse impozitului funciar rural nu se cuprind după cum rezultă din spiritul legiuitorului constituțional decât pământurile. Ori, dacă nu posezi pământ ci numai clădiri, nu poți face dovada plăței acestui impozit și deci nu poți fi înscris în lista alegătorilor direcți, căci clădirile la țară sunt scutite de plata acestui impozit, după cum prevede art. 12 din legea asupra impozitului funciar din 31 Martie 1885:

¹⁾ *Curierul Judiciar* Anul XXI, No. 85. In preajma reformei electorale. Câteva anomalii constituționale.

Art. 12: «Sunt scutite de această dare următoarele proprietăți: a) încăperile rurale neproducătoare de venit, precum: *case de locuit* etc.».

Dar pentru ca un țaran să aibă un venit de 300 lei anual din pământ trebuie să poseadă cel puțin 11 pogoane — dar de multe ori și mai mult, — ceiace se întâmplă de altfel destul de rar, în satele răzășești numărul acestora se micșorează din ce în ce mai mult pe măsură ce se divide și răzășia, iar în cele clărășești nici nu se pomenește de asemenea locuitori cu 11 pogoane.

Iată prin urmare că condițiunea aceasta exclusivă a posedării de pământ impusă de constituțiunea noastră este foarte împovărătoare pentru o mare parte din populațiunea țărănească și din cauza ei se vede înăturată dela exercitarea dreptului de vot direct.

Legiuitorul constituant ar fi făcut operă dreaptă dacă ar fi considerat și locuințele rurale ca avere imobiliară producătoare de venit, cum le-a considerat pe cele urbane, ca pe baza plăței acestui impozit funciar proprietarii lor să aibă posibilitatea a-și exercita dreptul de vot în colegiul respectiv.

În adevăr cine n'a văzut în comunele noastre rurale numeroase locuințe mari, a căror construcțiune a costat sume destul de apreciable?

Or fi avut în vedere făuritorii Constituțiunei noastre o ușurare a greutăților țărănimii prin scutirea unui asemenea impozit, dar, în realitate această măsură a îndepărtat o mare parte din locuitorii dela țară din mijlocul cetățenilor alegători, așa de restrânsi la număr.

Iată de pildă un locuitor cu domiciliul într-o comună rurală și care nu posedă niciun pogon de pământ ci numai o bucată de pământ pe care clădește pe teritoriul acestei comuni o mare construcțiune, dar care nu servește decât ca o casă de locuit. Reținând faptul că e o locuință prea costisitoare și că proprietarul ei nu are altă avere imobiliară, ne întrebăm în ce colegiu electoral va putea fi inseris acest locuitor?

— Putea-va el vota în colegiul I de Cameră? Nu, pentru că nu permite art. 59 din Constituțiune, care cere pentru acest colegiu un venit *funciar rural* adică pământ sau *urban* adică case în orașe de cel puțin 1200 lei. Ori locuitorul nostru nu posedă nici pământ, nici case în orașe. Așa dar în acest I colegiu nu i se permite înscrierea deși după cum spun, construcțiunea ce o posedă e din cele mai spațioase și costisitoare.

— Dar în colegiul al II-lea?

Înverdat că nici în acest colegiu nu va putea vota de oarece art. 60 din Constituțiune prevede că asemenea alegători trebuie să domicilieze în

orașe; ori, persoana despre care vorbim am spus că își are domiciliul la țară.

— Ei atunci vo'a-va fără îndoială în colegiul al III-lea.

Să vedem însă în ce categorie, de oarece se știe că la acest colegiu sunt două feluri de alegători: direcți și indirecti.

Între alegătorii direcți nu-l putem pune intrucât art. 61 din Constituțiune cere neapărat pentru asemeni alegători îndeplinirea a două condițiuni: *cenș* (venit funciar rural de 300 lei în sus, adică pământ) și *știința de carte*.

Nu ne mai rămâne prin urmare decât categoria alegătorilor indirecti și numai aci poate vota alegătorul nostru.

Iată prin urmare anomalia.

Pe când casele din comunele urbane cari produc un venit dela 100 lei în sus sunt supuse la dare de funciar conform art. 12 al. d, cele situate în comunele rurale sunt scutite de acest impozit, cu toate că construcțiunea lor ar fi atins o cât de mare sumă.

Remediul ar fi ca să se considere capitalul pus în clădirile de la țară ca producător de venit, pentru ca — pe baza plăței impozitului funciar în acest scop — să se poată servi lui uitorii dela țară la însrierea lor în listele electorale respective, apărându-se bine înțelese acele case a căror construcțiune a costat prea puțin sau a cărei venit nu atinge o anumită sumă, limite ce se vor fixa de legiuitor.

VIRGIL M. GABRIELESCU

Magistrat — Roșiori

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I

Audiența dela 19 Iunie 1913

Președinția d-lui C. R. MANOLESCU președinte

los-f Kunst cu Vas le Rădulescu

Obligațiuni. — Obligațiuni cari au de scop ajutarea soților în timpul căsătoriei. — Donațiuni cu titlu de dotă cari trebuesc făcute prin act autentic. — Dovedirea lor.

Orice obligațiune care are de scop să ajute pe soți la susținerea sarcinelor căsătoriei, este o donațiune cu titlu de dotă și prin urmare, nu se pot face decât în formă autentică și în condițiunile de solemnitate cerute de lege.

De aci rezultă că proba unor asemenea obligațiuni nu se poate face decât cu acte autentice).*

Decizia 445/913. — Respins recursul făcut de Iosef Kunst contra sentinței Trib. Ilfov s. I No. 751/912 dată în proces cu Vasile Rădulescu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier C. Sărățeanu;

*) Acest rezumat a fost publicat în No 50,913, pag 588.

Pe d-l avocat Ștefănescu-Priboi în dezvoltarea motivelor de recurs.

Deliberând,

Asupra mijloacelor de casare:

«Rău Trib. mi-a respins proba cu martori pentru a dovedi că Vasile Rădulescu s'a obligat de a-mi servi la capitalul datorat de 3.100 lei nenumărat încă, aceleași procente de 1 0/0 pe cari și dânsul la rând său le percepea dela creanța ipotecară integrală de 65.10 lei și pe care o parte alinată dintr'ansa mi o cesionase mie prin contractul matrimonial și aceasta numai până la încasarea menționatei creanțe totale dela debitorii săi deoarece, nu mi-a fost în puțință nu numai material dar chiar și moral de a putea să-mi procur o probă literală dela numitul V Rădulescu, cu ocaziunea gratulațiunilor celebrării căsătoriei mele și ca atare onor. Trib. a violat dispozițiunile art. 1198 din c. civil»

«Că deasemenea trib. comițând și exces de putere, rău a interpretat și mi-a respins jurământul decisoriu, cu care voiam să probez, convențiunea ce avusesem cu d-l V. Rădulescu, că pentru ușurarea cheltuelilor sarcinei căsătoriei, se obligase de a-mi veni în ajutorul acestor cheltueli a câte 10 lei anual din averea sa personală până la achitarea capitalului de 3000 lei datorat mie, ca atare Trib. a făcut și o greșită interpretare când a judecat și crezut că jurământul deferit lui Vasile Rădulescu, face dovada și modificării obligațiunei dotale, fapt care reese atât din redactarea jurământului deferit lui Vasile Rădulescu, cât și din motivele scrise ale apelului interjectat și ca atare trib. nesocotind disp. art. 128 din cod. civil care prescrie că ori-ce jurământ poate fi dat în ori ce fel de contestațiuni și chiar în cursul procesului și chiar când n'ar exista un început de dovadă, cum și contra și peste cele constatate în actele autentice și publice? Dar în speța de față, când el nu se referă decât la fapte personale cari au intervenit între mine și V. Rădulescu, așa că și din acest punct de vedere, trib. a violat și nesocotit cu totul aplicațiunea acestui text de lege (art. 128 c. civ.)»

Având în vedere sentința supusă recursului din care se constată că intimatul în recurs Vasile Rădulescu constituie dotă ficei sale Elena la trecerea în căsătorie cu recurentul, trei mii lei, parte dintr-o creanță de șase mii cinci sute ce avea contra unor terțe persoane, fără nici o promisiune de dobândă; că recurentul a chemat în judecată pe socrul său, cerând a fi obligat la dobânda de 10 la sută la capitalul constituit dotă, plus câte nouă sută lei anual ce i-a fost promisă la facerea căsătoriei, înafară de creanța din actul dotal;

Considerând că înaintea instanțelor de fond recurentul a cerut mai întâi proba cu martori și în urmă, a deferit intimatului jurământ decizoriu pentru a dovedi că, cu ocaziunea căsătoriei și pentru întămpinarea cheltuelilor menajului, acesta și-a luat obligațiunea ca, până la achitarea creanței ce-i constituie dotă să-i servească procente de 10 la sută la capitalul acelei creanțe cum și câte 100 lei anual iar Tribunalul a respins ca inadmisibile dovezile cerute;

Considerând că orice obligațiune care are de scop să ajute pe soți la susținerea sarcinilor căsătoriei este o donațiune cu titlu de dotă și prin urmare nu se pot face decât în forma autentice și în condițiunile de solemnitate cerute de lege;

Că ast-fel fiind, proba unor asemenea obligațiuni neputându-se face decât prin acte autentice orice alt mijloc de probă este inadmisibil;

Că, în speța, din acțiunea recurentului și chiar modul cum a fost formulat jurământul constatându-se că su-mele reclamate sunt datorite în baza unei constituțiuni

de dotă, Tribunalul nu a violat dispozițiunile art. 1198 și 1208 c. civ. când a respins ca inadmisibile proba cu martori și cea prin jurământ invocate de recurent; Că mijloacele de casare găsindu-se neîntemeiate, recursul urmează să fie respins;

Pentru aceste motive, Curtea respinge etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II

Audiența dela 25 Noembrie 1912

Președinția d-lui M. JULIAN Președinte

Soc. Astra Română cu S. L. Cornea

Consolidare petroliferă. — Contestație. — Cazul în care ea este admisibilă. — (Art. 7 legea consolid. concesiilor petrolifere)

Este admisibilă contestația în materie de consolidare de concesiuni petrolifere, în cazul când doi concesionari au obținut consolidarea asupra aceluiaș teren prin hotărâri definitive și executate și când prin urmare amândoi pot invoca dispozițiunile legii relative la efectul consolidării, regularea acestui conflict neintrând în cazul prevăzută de art. 31 § 4 din legea Curții de casație).*

Decizia 258/912. — Respinge recursul făcut de Soc. «Astra Română» contra deciziunei Curței de apel din București s. III No. 165/912 dată în proces cu S. L. Cornea.

Curtea

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l Consilier G. N. Raicoviceanu;

Pe d-nii avocați N. și I. G. Saita în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-nii avocați Al. Ottulescu și R. Bolintineanu în combateri;

Deliberând,

Asupra motiunii I de casare:

«Exces de putere și violarea art. 7 din legea pentru regularea și consolidarea drepturilor de a exploata petrolul și o-zoherita pe proprietățile particulare a principiului esențial a economiei întregi a acestei legi în interesul dezvoltării industriei petrolifere și pentru garantarea drepturilor concesionarilor, legiuitorul nostru a cerut o lege specială al cărei unic scop reglementând din lucrările preparatorii, denumirea textului este consfințirea drepturilor de concesiune, față de toată lumea înălțurarea oricărei posibilități de împiedicarea exploatarei drepturilor de concesiuni consolidate. Din expunerea de motive a legii în adevăr, din dezbaterile la care a dat naștere din tot ce s'a zis s'a scris și s'a judecat până astăzi în această materie, rezultă evident, ea și din principiile înscrise în această lege, că scopul ei fiind principal sau esențial înscris în art. 7 a fost și rămâne în siguranța absolută pentru concesionarul care a obținut cu formele prescise de lege, o hotărâre definitivă și executată că nu va mai putea fi evins, nu va mai putea fi turburat în exploatare în viitor de nimeni și pe nici o cale. Curtea de apel din București s. II trecând peste a este principii, crează o cale nouă, extrem de sumară a unei simple petițiuni la chiar comisia de consolidare care a pronunțat sentința de consolidare și a executat-o și pe această

*) Acest rezumat a fost publicat în No. 12/913 pag. 143.

cale se crede în drept a anula o sentință de consolidare definitivă și executorie, a desființa toate drepturile câștigate de noi în virtutea legii, a abroga chiar legea. Și pe această cale decide că noi am fi renunțat la drepturile noastre, pentru că pe principiile legii de consolidare, nu mai avem nevoie a ne apăra contra pretențiilor intimatului.

Având în vedere decizia supusă recursului din care rezultă în fapt următoarele:

În anul 1899 Nicolae Stanciu Tudorache dă în concesiune societății «Câmpina-Moreni» pentru exploatarea de petrol un teren al său în întindere de 3115 m. p. situat în comuna Moreni din Județul Prahova. Această concesiune trece apoi dela Soc. «Câmpina-Moreni», la Soc. «Regatul Român» și astăzi este în proprietatea recurentei Soc. «Astra-Română»;

În anul 1905, același Nicolae Stanciu Tudorache concede același teren lui S. L. Cornea, intimatul în recurs care cere trib. Prahova consolidarea terenului luat în concesiune;

În anul 1906, soc. «Câmpina Moreni» cere și ea tribunalului consolidarea aceluiași teren făcând totodată și contestație la consolidarea cerută de S. L. Cornea;

Cererea de consolidare a soc. «Câmpina Moreni» deși adresată în urma cererii lui S. L. Cornea, este admisă de comisiunea de consolidare, fără nici o contestație prin hotărârea No. 241/9'6 și această hotărâre a rămas definitivă;

Cererea de consolidare a lui S. L. Cornea, deși anterioară celei făcută de Soc. «Câmpina Moreni», este judecată mai târziu de comisiunea de consolidare și admisă prin hotărârea No. 277/9'6;

Prin această hotărâre comisiunea de consolidare respinge și contestația Soc. «Câmpina Moreni» care, deși prezintă în instanță n'a invocat nimic în susținerea contestației sale;

În Ianuarie 1919, soc. «Regatul Român», fostă «Câmpina Moreni», face apel contra hotărârii No. 277/9'6 iar în Mai același an execută hotărârea cu No. 241/9'6 și tribunalul Prahova încheie în ziua de 8 Iunie 1909 ultimul act de executare La 24 Octombrie 1909, apelul Soc. «Regatul Român» este scos de rol.

La 5 Iulie 1910 și mai înainte de a se rezolva apelul Soc. «Regatul Român», S. L. Cornea execută și el hotărârea cu No. 277/9'6 și trib. Prahova încheie și pentru acesta ultimul act de executare;

În urmă, S. L. Cornea cere perimarea apelului făcut de Soc. «Regatul Român» și Curtea de apel s'îl în lipsa Soc. «Astra Română» concesionara Soc. «Regatul Român» declară perimat apelul;

Având în vedere că intimatul S. L. Cornea văzând că există contrarietate între hotărârea sa și aceea a recurentei Soc. «Astra Română», a făcut contestație înaintea comisiunii de consolidare a jud. Prahova la executarea hotărârii No. 241/9'6 dată în favoarea societății «Câmpina Moreni»;

Că comisiunea de consolidare prin hotărârea No. 64 din 1912 și în urmă Curtea de apel prin decizia atacată cu recurs, an admis ca întemeiată această contestație;

Având în vedere că se pretinde prin motivul de casare invocat de Soc. «Astra-Română», că conform art. 7 din legea consolidărilor petrolifere nu există drept de contestație contra hotărârilor de consolidare definitive și executate, care sunt opozabile tuturor față cu publicitatea organizată de această lege pentru consolidări;

Considerând că, dacă este adevărat că scopul legii este că cel care a obținut și executat hotărârea de consolidare să poată opune dreptul său tuturor, legea nu acordă însă nici un drept de preferință celui anterior, îndată când doi concesionari au obținut consolidarea asupra aceluiași teren prin hotărârea definitivă și executată și când prin urmare amândoi pot invoca dispozițiunile legii relative la efectul consolidării;

Că, art. 7, care declară că hotărârea comisiunii nu poate fi atacată prin opoziție, contestație sau revizuire, nu poate avea în vedere pe cei cari au obținut consolidarea mai târziu dar care au dedus în judecată drepturile lor și au obținut recunoașterea acestor drepturi față de primul concesionar, precum s'a urmat în speță;

Considerând că conflictul între doi concesionari când invocă și unul și altul aceleași dispozițiuni ale legii, iar executarea hotărârilor lor întâmpină obstacol, având aceleași efecte și fiind pronunțate de aceleași instanțe anihilându-se una pe cealaltă este conform dreptului comun, în lipsa altor dispozițiuni în legea specială, ca acest conflict să fie regulat pe calea contestației, pentru a se anula una din executări și a se face posibilă astfel exploatarea terenului consolidat;

Considerând că în fond, Curtea de apel a admis contestația și pentru motivul că Societatea recurentă a renunțat la efectele lucrului judecat ce decurge din hotărârea sa și a lăsat să se producă efectele hotărârii care a dat câștig de cauză intimatului S. L. Cornea;

Că această renunțare tacită, Curtea o deduce din a-nume fapte și împrejurări arătate pe larg în decizia noastră, pe care le-a apreciat în mod suveran;

Că astfel fiind motivul de casare este neîntemeiat.

Asupra motivului II de casare.

«Violarea art. 403 din Cod de pr. civilă, greșita interpretare a art. 31 al 4 al legii pentru Curtea de casație, exces de putere Dar Curtea merge mai departe și, față cu apărarea noastră, întemeiată pe principiul de drept comun înscris în art. 403 din Codul de procedură civilă, crede totuși că ar mai exista o altă cale de anulare a actelor de executare a unei hotărâri judecătorești definitive, decât aceea a contestației la executare, cale, care nu există în nici o legislațiune și în nici o lege pe care o inventează pe de-antregul, numind o cerere de altă natură, de o natură absolut necunoscută în codul nostru de procedură civilă. Apoi, pe această cale creată, Curtea anulează actele noastre de executare și chiar sentința noastră definitivă, violând principiul susvorbit și interpretând greșit textul art. 31 al. 4 din legea Curței de casație».

Considerând că, dreptul de contestație la executare acordat prin art. 4'3 din pr. civilă nu este închis prin expirarea termenului fixat de acest articol, în ce privește pe acea care angajase un litigiu pentru valorificarea dreptului de concesiune și care litigiu era încă pendent în momentul executării, iar ei nu au fost citați în instanța de executare;

Considerând că conflictul ivit fiind relativ la două hotărâri date de aceiași comisiune de consolidare, a căror executare întâmpină dificultăți (una într'alta), regularea conflictului nu intră în cazul prevăzut de art. 31 No. 4 din legea înaltei Curți de casație, ci avea să fie rezolvat de instanța care a pronunțat acele hotărâri singura în măsură de a judeca și înăltura obstacolul care face obiectul contestației între părți;

Că, dar, și al doilea motiv de casare este neîntemeiat; Pentru aceste motive Curtea respinge etc

TRIBUNALUL JUDEȚULUI DOLJ S. II

Audiența dela 29 Mai 1913

Jurnal No. 5395

Acțiune în despăgubiri pentru degrađațiunea imobilului închiriat - Acțiune introdusă după expirarea contractului, și pentru o sumă determinată. Judecarea ei după dreptul comun - Opoziție în apel. Admiterea ei - (Art. 1, 2, 3, 7, 20 și 21 din legea proprietarilor și art. 27 și 31 din legea jud. de ocale.

Din art. 1 combinat cu articolele 2, 3, 7, 20

și 21 din legea asupra drepturilor proprietarilor și art. 30 din legea jud. de ocoale, rezultă că cererea pentru despăgubiri provenind din degradațiunile imobilului închiriat se poate îndrepta pe căile sumare prevăzute de sus citata lege, numai atunci când se face împreună cu cererea pentru executarea de către chiriași a celorlalte stipulațiuni din contract sau pentru rezilierea contractului și izgonirea chiriașului din cauza nerespectării obligațiunilor;

Că, prin urmare, de aci rezultă că atunci când cererea de despăgubiri se face după expirarea contractului și pentru o sumă determinată de parte ca valoare a degradațiunilor, o asemenea acțiune intră în dreptul comun, fiind o acțiune personală și imobiliară prevăzută de art. 27 din legea jud. de ocoale, și din acest punct de vedere, opoziția în apel este admisibilă.

Fotoliul Ministerului public ocupat de d-l avocat Alex. Ciulea, în lipsă de d-nii procurori și magistrați-stagiari, ocupați cu alte lucrări.

Tribunalul,

Ascultând pe d-l avocat Georman din partea reclamantului în dezvoltarea incidentului de inadmisibilitate a opoziției și pe d-l avocat Dem. D. Stoienescu din partea oponentului, în combateri.

Deliberând.

Asupra incidentului de inadmisibilitate a opoziției făcută de pârțul D. S. Georgescu contra sentinței civile No. 214/913 a acestei secțiuni, prin care s'a respins apelul ce pârțul făcuse contra cărții de judecată No. 2678/912 a judecătoriei ocolului urban Craiova, prin care se admite acțiunea făcută de Dr. Florian, personal și ca tutore al minorilor Pandelescu Lăzeanu în totul, obligându-se pârțul a plăti suma de 1200 lei, cerută ca despăgubire pentru degradațiunile cauzate de pârț, în timpul cât a ținut cu chiriași delatant reclamant imobilul din str. Justiției 42, cu contract care a expirat;

Având în vedere susținerile părților și concluziunile d-lui procuror;

Considerând că fiind de principiu că instanța nu se leagă de cererea părților, ci de obiectul afacerii, ca atare cu toate că reclamantul a declarat în acțiune că o face conform legii proprietarilor și a obținut în lipsa pârțului hotărârea apelată conform legii proprietarilor în Camera de consiliu, și a făcut pârțul apelul în termenul sumar de 3 zile, totuși cum hotărârea apelată nu s'a dat pe baza contractului, ci pentru lipsa pârțului la interogator și obiectul afacerii nu s'a discutat față de pârț căci nu s'a prezentat nici la prima instanță și nici în apel, este dar locul a se vedea dacă obiectul acțiunii introdusă la prima instanță intră în dreptul comun pentru a fi admisibilă opoziția conform art. 154 pr. civilă sau se judecă conform legii proprietarilor, care prin art. 12 și 21 nu acordă dreptul de opoziție;

Considerând că din combinațiunea art. 1, 2, 3 și 7, 20 și 21 din legea proprietarilor și art. 30 din legea judecătorilor de ocoale, rezultă că cererea pentru despăgubiri provenind din degradațiunile ale imobilului închiriat, se poate îndrepta pe căile sumare prevăzute de această lege numai atunci când se face împreună cu cererea pentru executarea de chiriași a celorlalte stipulațiuni din contract, sau pentru rezilierea contractului

și izgonirea chiriașului din cauza nerespectării obligațiunilor, iar nu și în cazul când o asemenea cerere de despăgubiri, după expirarea contractului și pentru o sumă determinată de parte ca valoare a degradațiunilor, cum este cazul în speță, face singură obiectul acțiunii, că deci în asemenea caz acțiunea se face pe căile ordinare și în consecință acțiunea de față intră în dreptul comun, fiind o acțiune personală și imobiliară, prevăzută de art. 27 legea judecătorilor de ocoale, în cât este admisibilă în apel opozițiunea (Cas. s. I decizii No. 165, 340/907 și 833/912);

Considerând că prin art. 30 din legea judecătorilor de ocoale, la cererile ce tind la executarea sau rezilierea contractelor, precum și la izgonirea chiriașului se prevede că judecătorul este competent în prima instanță, după valoarea anuală locatară a contractului, până la suma de 1500 lei anual, cu derogățiune dela art. 27, care limitează competența în prima instanță la toate acțiunile personale și mobiliare, până la valoarea de 3000 lei, însă fiind o derogățiune dela dreptul comun în principiu, de strictă și strânsă interpretare, deci cum în speță, nu se cere prin acțiunea de față rezilierea contractului, sau executarea unei obligațiuni contractuale, certă și lichidă, ci o sumă de 1200 lei daune pentru eventuale degradațiuni ce s'ar constata, este cert că nu poate fi întinsă acea excepțiune, și în cazul de față, fără a se călca acea principiu încât este aplicabil art. 27 și dar și din acest punct de vedere, acțiunea considerându-se ca intrând în dreptul comun, sentința opozată dată asupra apelului este susceptibilă de opozițiune;

Pentru aceste motive, de acord cu concluziunile d-lui procuror, Tribunalul declară opozițiunea pârțului admisibilă în principiu; și

Respinge incidentul de neprimirea ei ridicat de reclamant.

(ss) G. G. G. Golfineanu, C. C. Budisteanu.

Grefier (s) N. Gheorghiu.

NOTA.—Tribunalul Dolj, secția II-a, a pronunțat o importantă hotărâre, decizând, că:

* Acțiunile numai pentru daunele provenite din degradările imobilelor închiriate, nu se pot face după legea proprietarilor, ci după dreptul comun.

Această teorie noi am mai avut ocazia și am mai discutat-o, susținând-o tot în *Curierul Judiciar*¹⁾ când am adnotat o carte de judecată a Jud. ocol. urban Craiova²⁾ care decisese contrar.

Acelei adnotațiuni mai adăogăm următoarele:

1. Art. 1 din legea proprietarilor dă dreptul proprietarilor pentru realizarea tuturor drepturilor cari isvorăsc din contractele de închiriere și de arendare să facă o cerere de executare;—or acțiunea în daune pentru degradări, nu este o cerere de executare, ci are un caracter personal și mobilier.

Degradările unui imobil, nu pot intra în drepturile cari isvorăsc din contract, ci sunt pure datorii decurgând din călcarea obligațiunilor isvorâte din codul civil când sunt prevăzute în contract; nu sunt certe și lichide, decurgând din contract,

1) 1909, No. 40, p. 324.

2) Semnată D. Polihron.

ci instanța judecătorească le decide. Pentru ele nu se pot face cererile de executare prevăzute de art. 1. În atare caz, nefiind prevăzute în acest articol și ne mai existând alt articol, nu se pot cere după legea proprietarilor, ci după dreptul comun.

Casația la noi s'a pronunțat dese ori, decizând, ca și noi, în vechia notă amintită :

«... din combinația art. 1, 2, 3 și 7 din legea asupra drepturilor proprietarilor, rezultă că cererea pentru despăgubiri provenind din *degradațiuni* ale imobilului închiriat, se poate îndrepta pe calea sumară prevăzută de această lege, numai atunci când se face *impreamă* cu cererea pentru respectarea de către chiriaș sau arendaș și a celorlalte stipulații din contractul de închiriere sau arendare, iar nu și în cazul când asemenea cerere de despăgubire, după expirarea contractului face singură obiectul acțiunii;

Că deci în asemenea caz, acțiunea trebuie făcută pe căile ordinare, conform dreptului comun »).

2. Noul art. 30 din legea judecătorilor de ocol din 1907 face diverse incurcături. Dă o competență mai mică judecătorului de ocol.

Când se cere o sumă determinată bănește, ca în speța 1200 lei, pentru *degradațiuni*, judecătorul de ocol ce articol trebuie să aplice: 27 or 30 ?

La 1909 noi am susținut, că trebuie aplicat art. 27 din legea judecătorilor de ocol, când se cer daune, fixate d. parte. Astfel dacă se cer 200 de lei, cartea de judecată va trebui să fie cu opoziție și recurs⁴⁾, iar dacă se cer 1200 lei, daune din *degradațiuni*, cartea de judecată este cu apel, cererea fiind personală și mobilă.

Iată speța judecată :

La Tribunalul Ilfov, s. III a⁵⁾:

«... în principiu competența se determină după obiectul cererii;

Că la acest principiu legiuitorul prin legea pentru judecătorii de ocoale, prin art. 30 deroagă prevăzând ca atunci când cererile tind la executarea, anularea sau rezilierea contractelor de locațiune, precum și când au de obiect isgonirea arendașului, *competența*, se va fixa după valoarea locațiunii anuale a contractului;

Că după dispozițiile legilor cari conțin derogățiuni și ex

³⁾ Vezi *Curierul Judiciar*, 1909, No. 40, p. 324 (cu bibliografie); la care mai adăogăm V. Benișache, *Legea propr.*, însemnări, 1913: p. 15, nota 32; D. Alexandresco, IX, pag. 338; Curtea de apel. Galați, s. I, 13 August 1911, *Legea*, 1912, No. 1, pag. 4, (cu nota meșterului V.); Trib. Covurlui, s. I, 12 Noembrie 1910, hotărârea No. 360, *Legea*, 1912, No. 3, p. 28; Casație s. I, 2 Mai 1907, *Curierul Judiciar*, 1907, No. 49, p. 385; idem, 22 Octombrie 1907, *Curierul Judiciar*, 1907, No. 82 p. 652. *Contră* :

⁴⁾ Deși după legea proprietarilor nu există opoziție, ci numai apelul și recursul; Vezi nota noastră din *Curierul Judiciar*, 1909, No. 40, pag. 324.

⁵⁾ La 16 Aprilie 1912, hotărârea semnată P. Hagiopol și V. Steriade.

cepțiuni dela dreptul comun sunt de drept strict și de strâns interpretat;

Că din moment ce legiuitorul a derogat în privința competenței în cazurile când cererile au de obiect anularea, executarea, rezilierea contractelor și isgonirea arendașului, este cert, că nu poate fi interzisă această excepțiune și atunci când obiectul acțiunii este determinat bănește în cerere, fără a călca citatul principiu :

Că dar, odată ce este constant că Soc. Creditului prin această acțiune nu cere anulare, executare sau reziliere, ci *tinde la plata sumei de 70 de lei*, valoarea apei consumate, și întrucât cărțile de judecată date asupra acestor cereri sunt în primă și ultimă instanță, *apelul este inadmisibil*⁶⁾.

La tribunalul Ilfov, s. I⁷⁾, mai precis este un considerent :

«... față cu aceste texte de lege (27 și 30 legea judecătorilor), urmează că atunci când se cere altceva decât executarea, anularea sau rezilierea contractului de arendare sau închiriere, sau isgonirea chiriașului sau arendașului, chiar după legea proprietarilor, asemenea cereri se reglementează în ce privește quantumul lor după competența generală din art. 27 din legea jud. de ocol... etc.

«... dacă printr'o acțiune⁸⁾ se cer daune pentru reparațiuni dela chiriaș fără a se cere nici executarea, nici anularea sau rezilierea contractului, nici isgonirea arendașului sau chiriașului, atunci chiar dacă după contract⁹⁾ valoarea locativă ar fi mai mică de 1.00 lei inclusiv, o asemenea acțiune în ce privește competența se reglementează după quantumul cererii în conformitate cu art. 27 din legea jud. de ocoale... etc.¹⁰⁾ »

Iar Casația, s. I, a confirmat punctul nostru de vedere și al tribunalelor de mai sus prin decizia No. 833 din 21 Septembrie 1912¹¹⁾, decizând :

«... Tribunalul este competent să judece ca instanță de recurs, recursul făcut în contra unei cărți de judecată dată asupra unei acțiuni după legea proprietarilor prin care se cerea o sumă mai mică de 300 de lei drept daune pentru stricăciunile aduse imobilului închiriat, deși... etc. »

Astfel că suma pretențiilor rămânând fixate prin cererea introductivă sub 300 de lei, judele de ocol a judecat în primă și ultima instanță, conform art. 27 din leg. jud. de ocol¹²⁾.

3. Chestiunea s'a discutat astfel la Trib. Dolj :

La judecătoria urbană, reclamantul făcuse acțiune după legea proprietarilor, chemând în judecată pentru 1200 lei daune, cu chemare la interogator. Se căpătuse hotărâre în lipsă.

⁶⁾ *Dreptul*, 1912, No. 35, pag. 278; hotărârea a fost confirmată și de înalta Curte de casație, s. I, decizia No. 660, din 2 Octombrie 1912, *Săptămâna Juridică*, 1912, p. 638.

⁷⁾ 1 Iunie 1910 (în majoritate), hotărârea semnată de Eftimie Antonescu și Al. Budișteanu.

⁸⁾ Speța noastră.

⁹⁾ I. speța noastră nu se alăturase nici contract, nici au se arătat valoarea locativă.

¹⁰⁾ *Dreptul*, 1911, No. 56, p. 438.

¹¹⁾ *Jurisprudența Română*, 1913, No. 8, p. 126, No. d. ordine 171.

¹²⁾ De aceeaș părere: Casație, s. I, *Săptămâna Juridică*, 1912, p. 500; C. Botez, Noul codice... 1908, p. 256. *Contră* : V. Benișache, *op. cit.*, p. 35, nota 1, jud. urban... Craiova, *Curierul Judiciar*, 1909, No. 40, p. 324.

Părătul făcuse apel la tribunal (alegându-și domiciliu), care i se respinsese ca nesuținut. Făcuse opoziție.

Intimatul a ridicat incidentul de inadmisibilitatea opoziției, după legea proprietarilor.

Oponentul a susțut juridic, că opoziția este admisibilă, întrucât instanța nu este legată de *relatant, de părți, ci de obiectul afacerii; or, obiectul, care era numai daune din degrađațiune, după expirarea contractului, cartea de judecată a judecătorului de ocol, deși pronunțată după legea proprietarilor, însă nediscuțată în prezența oponentului, în opoziția lui a dovedit, că daunele trebuiesc judecate după dreptul comun și în atare caz o sentință pronunțată incompetent, după o anumită lege, opoziția îi dă dreptul s'o reformeze, opoziția fiind după dreptul comun. Nu se poate susține temeinic, părerea, că opoziția ar fi inadmisibilă, în urma principiilor dezvoltate mai sus, întrucât partea trebuia să se apere în apel¹³⁾. Or, ce interes ar mai fi avut să se apere în apel, dacă ar fi fost prezent?*

4. Hotărârea Trib. Dolj secția II o considerăm, ca un pas înainte în jurisprudența noastră, care va trebui să fie ținută în seamă la o nouă modificare a legii proprietarilor, care în zece ani, a fost foarte mult lămurită de magistrații noștri, în foarte numeroasele ei cazuri, întunecoase.

Și iată cuvintele ilustrului nostru juriseconsult D. Alexandresco¹⁴⁾, cu care își incheie studiul său:

„Jurisprudența va semnala de bună seamă, cu timpul și alte

¹³⁾ Dacă apelul ar fi fost tardiv, după legea proprietarilor, intru recurs la casație, după această teorie, nu s'ar mai fi putut discuta și hotărârea ar fi rămas definitivă și executorie. Or, o speță în acest fel s'a hotărât de Casație, I. la 27 Octombrie 1908, *Curierul Judiciar*, 1908, No. 81, p. 658, că apelul n'a fost tardiv, întrucât rău a judecat judecătorul de ocol după legea proprietarilor.

¹⁴⁾ Volumul IX, p. 367.

neajunsuri, la cari nu ne-am putut gândi. Este deci de datoria legiuitorului de a interveni cu o oră mai înainte, spre a îndrepta și complecta această lege, pentru ca să poată produce foleasele ce fecare asteaptă dela ea.

DEM. D. STOENESCU

Craiova

Avocat

TRIBUNALUL IMPERIULUI GERMAN

— DIN LEIPZIG —

Donațiune cu pricină de moarte.—Confirmarea ei de către moștenitorii dăruitorului.—Admisibilitate.—Art. 1167 § ultim din codul civil român (1340 codul civ. fr.).

Cu toate că donațiunile cu pricină de moarte sunt lovite de legiuitorul actual de o nulitate absolută, totuși aceste donațiuni pot fi confirmate de către moștenitorii dăruitorului, conform art. 1340 C. francez (1167 § ultim C. civil român).

(Din Sirey, 1896, partea 4, p. 12)

OBSERVAȚIE.—Soluția admisă prin decizia de mai sus a tribunalului imperiului german este delicată și chiar inoelnică. După părerea noastră, art. 1167 C. civil, fiind o dispoziție excepțională și derogatorie dela dreptul comun, nu poate fi întinsă prin analogie la alte cazuri decât acele anume prevăzute de lege. *Exceptiones sunt strictissimae interpretationis.* De aceea știm, cu toată contro-versa ce există asupra acestui punct, că art. 1167 nu se aplică testamentelor (vezi tom. IV, partea 1-a, p. 208, *ad notam*, ed. a 2-a și tom. VII, p. 51, 52) nici substituțiilor fideicomisare (Cas. fr. Sirey, 93, 1, 92; Sirey, 94, 1, 500.—Vezi însă *Larombière, Oblig.*, VI, art. 1339, 1340, No. 17).

Apoi, un alt argument, care ne face a îmbrățișa acest din urmă sistem este că donațiunile cu pricină de moarte (*mortis causa*) sunt inexistente în acest sens că nu pot niciodată să aibă ființă, fiindcă ele ar constitui un al treilea mod de a dispune cu titlu gratuit, pe care legea actuală l-a exclus (art. 800). Vezi în privința donațiunilor cu pricină de moarte, care existau în dreptul roman și în dreptul nostru anterior (C. Andr. Donici, Calimach, etc.), tom. iV, partea 1-a, al Coment. noastre, p. 4 urm. (ed. a 2-a).

D. A.

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE ¹⁾

CASAȚIE S. UNITE

Recurentul Procurorul general al Curții de casație în cauza lui Milo și Isaac Herzovici.

* **Recurs în anulațiune.**—Cazul când Ministrul justiției prin procurorul general al Curții de casație are dreptul să denunțe Curții de casație, pentru a fi anulată orice hotărâre și

¹⁾ Deciziile ale căror spețe sunt însemnate cu steluță * prezentând o importanță juridică deosebită, vor fi publicate în extenso în numerile viitoare.

orice act, prin care judecătorii și-ar fi însușit atribuțiuni peste competența lor.

Dreptul de a cere anularea unei hotărâri sau act judecătoresc pentru exces de putere sau incompetență, fiind recunoscut Ministrului de justiție prin art. 36 din legea Curții de casație, ca o necesitate d'a se menține organizația constituțională și independența reciprocă a autorităților de diferite ordine, se exercită atunci când judecătorii depășind atribuțiunile ce le sunt conferite prin legi, intră în domeniul altor puteri, se amestecă în atribuțiunile lor, cum de pildă în atribuțiunile pu-

terei administrative sau în funcțiunile legiuitorului, dând astfel hotăriri și făcând acte cari compromit siguranța statului sau ordinea publică sau turbură ordinea jurisdicțiilor.

Prin urmare, atunci când instanța judecătorească prin hotărîrea sa, ese din cercul atribuțiilor sale, amestecându-se în atribuțiunile altei instanțe tot judecătorești, judecând fără competența o cerere de moratoriu, prin aceasta nu săvîrșește excesul de putere vizat de art. 36 din legea Curții de casație, părțile în drept putînd în asemenea caz să atace cu recurs deciziunea dată fără competență. (Cas. s.-unite, decizia No. 7 din 16 Maiu 1913 prin care se declară neadmisibil recursul făcut de d-l Procuror general al acestei Înalte Curți, în contra deciziei No. 22 și 23/1913 ale Curții de apel Iași s. II, în baza autorizațiunei d-lui Ministru de justiție dată prin adresa No. 3614/913).

CASAȚIE S. II

Recurentul Gh. N. Costandache prin d-l avocat M. V. Cristescu. Intimatul V. Manisali s. a., prin d-l avocat Al. Bilciurescu. Ministerul Public prin d-l Procuror Sc. Popescu.

Legea proprietarilor. — Proces intentat pe cale ordinară. — Carte de judecată. — Atacarea ei cu apel. — Termenul de 15 zile dela pronunțare. — Art. 21. l. proprietarilor.

1. Din dispozițiunile art. 1, 20 și 21 din legea proprietarilor rezultă că proprietarii pentru realizarea tuturor drepturilor care isvorăsc din contractele de închiriere și de arendare au facultatea de a uză de calea sumară și expeditivă prevăzută de art. 1 din lege sau de calea ordinară, în conformitate cu art. 20 din lege.

Chiar atunci când se urmează calea ordinară, legiuitorul din 1903 s'a abătut dela dreptul comun și a prevăzut prin art. 21 o judecată urgentă fără opozițiune, cu termen de apel redus la 15 zile pentru cărțile de judecată și la o lună pentru sentințele tribunalului, socotite din ziua pronunțării lor.

Violează dar aceste dispozițiuni ale legii, tribunalul, când decide că nu se pot aplica dispozițiunile legii proprietarilor atunci când s'a urmat calea ordinară, aplicînd termenul de apel prevăzut de art. 99 din legea judecătorilor de pace, după care termenul de apel curge dela comunicare când a lipsit partea, în loc de a aplica termenul de apel de 15 zile dela pronunțare prevăzut de art. 21 din legea proprietarilor. (Cas. s. II, decizia civilă No. 145 din 18 Iunie 1913, prin care s'a casat sentința Trib. Tutova No. 99/913).

Recurentul B. Flitman prin d-l avocat P. Sadoveanu. Ministerul Public prin d-l procuror M. Vidrașcu.

Calomnie prin presă. — Lipsă de prejudiciu material. — Existența delictului.

2. Din dispozițiunile art. 294 c. penal nu rezultă că pentru a fi delict de calomnie trebuie să existe neapărat și prejudiciu material, care nu este un element esențial al delictului de calomnie.

Prin urmare, jurații pot răspunde negativ la chestiunea daunelor și totuși delictul de calomnie prin presă să subsiste. (Cas. s. II, decizia penală 1232 din 4 Iunie 1913 prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei C. cu jurați din jud. Putna No. 19/913).

Recurentul D-tru G. Mitu prin d-l avocat R. D. Roseti. Ministerul Public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.

Recurs penal. — Hotărîre dată asupra unei

contestații la executarea mandatului de arestare. — Îndeplinirea cerințelor art. 422 pr. pen.

3. Art. 422 pr. penală cere în mod general ca condițiune pentru admisibilitatea recursului în materie penală, ca recurentul, care a fost condamnat la o pedeapsă privativă de libertate să fie arestat sau liberat pe cauțiune, fără să distingă dacă sentința atacată cu recurs este pronunțată în fond sau este dată asupra contestațiunei la executarea unei hătăriri definitive.

Suspendarea executării unui mandat de arestare, emis în baza unei hotăriri definitive, care pronunță o pedeapsă privativă de libertate, obținută în vederea unei contestațiuni la executare, nu poate avea efect decât până în momentul judecării contestațiunii, așa că cerințele art. 422 pr. penală trebuie îndeplinite, dacă se atacă cu recurs o hotărîre dată asupra unei asemenea contestațiuni. (Cas. s. II, decizia penală No. 1256 din 5 Iunie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței Trib. Ilfov s. IV No. 377/913).

CASAȚIE S. III

Recurentul Ministerul de finanțe prin d-l avocat C. C. Stoicescu. Intimatul Alex. Gh. Mănescu-Călărăși prin d-l avocat P. Borș.

Pensie. — Dreptul văduvelor și orfanilor. — Stabilirea acestui drept din ziua morții soțului. — Condiția de a fi făcut cererea în timp de un an. — Dacă și actele justificative trebuie depuse în acest termen. — Art. 28 l. pensilor și 83 din regulamentul.

2. După art. 28 din legea pensilor, drepturile la pensie ale văduvelor și orfanilor încep în ziua morții soțului sau părintelui, dacă au făcut cererea în timp de un an dela data decesului. Legea necerînd ca și actele justificative a timpului servit să fie alăturate la cerere în acest termen, nu se poate face o decădere din aceasta, întrucît art. 83 din regulament, care prevede acest lucru este în deza acord cu legea. (Cas. s. III, decizia 256 din 28 Mai 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei C. de apel Buc. s. II No. 20 913).

Recurenta Banca N. Schapira prin d-l avocat Const. Wortmar Intimata Administrația financiară Covurlui prin d-l avocat Paraschivescu.

Patentă. — Bancă. — Înlocuirea taxei fixe prin 5% asupra beneficiului net. — Bancă de curînd înființată. — Dacă poate beneficia de această favoare.

3. a) După art. 4 al. 2 din legea patentelor, numai patentarii pot beneficia de favoarea de a înlocui taxa fixă cu caracter proporțional prin 5% asupra beneficiului net, iar nu și o bancă de curînd înființată, căci legea cerînd ca declarația să se facă cu 6 luni înainte de începerea anului bugetar, a înțeles să acorde această favoare numai patentarilor deja impuși, căci numai aceștia au posibilitatea de a prezenta odată cu cererea de schimbarea taxei și un bilanț încheiat după registrele lor comerciale.

b) Din faptul că un judecător ce face parte din comisia de apel a declarat că cunoaște jurisprudența stabilită în materie fiscală, nu rezultă că s'a pronunțat asupra apelului, spre a putea fi recuzat. (Cas. s. III, decizia fiscală No. 87, din 24 Mai 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei comisiei de apel, din jud. Covurlui, No. 97/913).